

Άγνωστε φίλε, κε Σπυριδάκι, σ' ευχαριστώ.....

Ανθή Πέτσα Σαββίδου

Μεγάλη ήταν η έκπληξη μου, όταν ανάμεσα στο καθημερινό ταχυδρομείο βρήκα να με περιμένει φάκελλος από κάποιον άγνωστο σε μένα κύριο από το Ηράκλειο της Κρήτης.

Με περιέργεια άνοιξα το φάκελλο. Στη μονοσέλιδη σημείωση του, φιγουράριζε ένα συγκινητικό και πολύ πατριωτικό ποίημα, που έλεγε ότι ήταν απάντηση στο δικό μου ποίημα «Παράκληση».

Ένωσα πραγματικά ντροπή την ίδια ώρα, γιατί τότε μόνο συνειδητοποίησα πόσο λανθασμένη αντίκρυζα μέχρι εκείνη την στιγμή τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε και πώς τον τρόπο μπορούσαμε να πάμε κάποια μέρα πίσω στα σπίτια μας... Συνειδητοποίησα τότε το μεγαλείο του Έλληνα, και ειδικά του Έλληνα - Κρήτη που η μορφολογία του εδάφους και οι κατακτητές, του διαμόρφωσαν ένα χαρακτήρα που μπροστά στο μεγαλείο του γονατίζουν οι απανταχού Έλληνες...

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Μέσω μιας φίλης μου της Πόπης Βέργη που κατοικεί στο Ηράκλειο της Κρήτης, είχα στείλει τον Ιούλη, με την ευκαιρία των είκοσι ένα χρόνων από την βάρβαρη τούρκικη εισβολή, άρθρο μου για να δημοσιευτεί σε τοπική εφημερίδα και μαζί δημοσιεύτηκε και το πιο κάτω ποίημά μου:

Παράκληση
Τη γειτονιάς μου σπιτικά
θερμοπαρακαλώ σας
τις πόρτες σας σφалиστε τις

Ξένοι μή τις διαβαίνουν
στη στράτα με τα γιασεμιά,
σεργιάνι να μή βγαίνουν
Στέρεψε, βρύση, το νερό,
Τούρκοι μην ξεδιψούνε
δέντρα στις στράτες, στις αυλές,
ίσκιο σας μή χαρούνε
μή και καθίσουν ξάνεγνοιας,
μή και τους καλαρέσει...

Διαβάζοντας το ποίημά μου και Κρητικός ών, ο άγνωστος σε μένα κος Σπυριδάκις φαίνεται ότι ενοχλήθηκε από τα παρακάλια μου και αποφάσισε να μου απαντήσει με τον ανάλογο ποιητικό τρόπο, υποδεικνύοντας μου την ορθή μέθοδο για να φύγουν οι Τούρκοι από το σπίτι μου.

«Απάντηση στην κ. Ανθή Πέτσα Σαββίδου για το ποίημά της «Παράκληση» που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «η Τόλη» του Ηρακλείου, στις 18.7.1995.

Τα άδεια σπίτια δεν μιλούν
κι οι πόρτες μοναχές δεν κλείνουν,
τα στήθια στένουν και παντούν
τους Τούρκους που μολύνουν
Κι όταν θε νάρθει η στιγμή,
που δεν μπορεί ν' αργήσει,
του Έλληνα και μόνο η ορμή
τον Τούρκο θ' αφανίσει
Γυρίσματα έχει ο καιρός,
τα πάνω κάτω φέρνει,
δυό άκρες έχει ο δαυλός
κι από τις δύο δέρνει
Πιάσε την άκρη του δαυλού,
πιάσε και την διχάλα